

der. Men man kan ikke faae det at vide ved at læse selve Loven; den indeholder ikke det Mindste; som kunde give Anledning til at betegne Loven i Overtitlen som midlertidig. I en vis Betydning ere de Love, som i Almindelighed vedtages her, midlertidige, vi skrive ingen evige Love, og denne har ikke nogen anden Charakter end de øvrige; at den nemlig gjælder saalænge, indtil der bliver vedtaget en Lov, som bestemmer anderledes. Derfor det i Tidens Løb skulde findes, at en anden Ordning var at foretrække, navnlig at Frederiksberg, som der er paataant, skulde forenes med Kjøbenhavn; saa kunde det skee, uden at Loven var betegnet som midlertidig. Dette Lovforslag er jo meget overeensstemmende med Regulativet af 26de Marts 1855 for Silkeborg. Det er mærkeligt, at dette Regulativ har i sin sidste Paragraph en Bestemmelse om, at det kun skal gjælde saalænge, indtil Silkeborg bliver Kjøbstad, eller ialfald, hvis dette ikke skeer forinden, i 10 Aar. Altsaa dette Regulativ kundgør sig ved sit Indhold som midlertidigt; men det staaer ikke i Overtitlen. Her have vi det Modsatte. Om det iøvrigt er rigtigere at kalde det Lov eller Regulativ, skal jeg henstille. Jeg skulde være tilbøielig til at foretrække Lov; med Hensyn til Silkeborg har man valgt Udtrykket Regulativ. Man pleier ved Kjøbstadregulativer at forstaae locale Vedtægter, der ere fremkomne ad administrativt Veie, modsat den almindelige Lov, og forsaavidt maatte her Benævnelsen Lov ansees for rigtigst.

Indenrigsministeren: Ja det er vistnok aldeles vel grundet, naar det er foreslaaet at bruge Udtrykket Lov istedetfor Regulativ. Det forvirrer let, — jeg veed meget vel, at det er kommet ind den ene Gang i Loven for Silkeborg, — men det forvirrer let i Lovsproget, naar de Bestemmelser, der udgaae fra den lovgivende Magt, blive betegnede ved Udtryk, som ellers ikke bruges derom. Regulativ er et Udtryk, som hører hjemme i det administrative Sprog og bruges i Almindelighed ikke som Betegnelse for en fra Lovgivningsmagten udgaaet Bestemmelse.

Tiemroth: Det er kun en Bemærkning med Hensyn til § 12, jeg skal tillade mig at gjøre.

Formanden. Det er kun de 7 første Paragrapher, der nu ere under Forhandling.

Ordføreren: Jeg troer ikke, at de, der have indbragt Loven, eller Udvalget vilde have Noget imod, at dette Ord „midlertidigt“ gaaer ud; men Hensigten dermed er naturligvis at betegne Lovens Charakter. Man har nemlig sølt, at der er Omstændigheder tilstede, som ikke spaae denne Lov nogen meget lang Levetid.

Rosenørn: Jeg turde dog maaskee dertil bemærke, at det er uvidt, om det bliver en lang eller en kort Levetid. Det er jo Noget, man ikke veed.

Schovelin: Ja, dette Sidste antager jeg ogsaa. Naar man først har faaet vedtaget en Lov som denne, er det maaskee ikke saa let at blive af med den igjen, og det er for mig en væsentlig Grund til at stemme mod den. Det nu foreliggende Lovforslag gaaer ud paa at oprette en Slags Kjøbstad tæt udenfor Kjøbenhavns Grund. Det skal være en Commune, der deler sig, som andre Kjøbstadcommuner, i indenbyes Grunde og udenbyes, men det, som der bliver indenbyes Grunde, vil svare til Kjøbenhavns udenbyes Grunde, og en saadan Ordning synes mig ikke at være hensigtsmæssig. Der er ganske vist Trang til at træffe Foranstaltninger i disse Forhold; men man trænger ikke til at skille Frederiksberg og Hvidovre. Det, man trænger til, er, at der drages en Line paa tværs gennem Frederiksberg og Hvidovre Sogne, og at den Deel af dem begge, der ligger nærmest Kjøbenhavn, slaes sammen med Kjøbenhavns Commune. Naar man nu foretager en Foranstaltning som den, der her foreslaaes, saa vil man derved lettelig udskyde det, der egentlig er Trang til. Med Hensyn til § 3 maa jeg bemærke, at den Valglov, der er foreslaaet for Frederiksberg Commune, kan maaskee i og for sig være meget ønskelig; men naar man ikke er vis paa, at